

právě v rozhodnuté otázce práva procesního (srov. na př. rozhodnutí čís. 9972 sb. n. s.). Žalobce proto podal právem rekurs proti odmítacímu usnesení prvního soudu k rekursnímu soudu. Mohl sice podati také pro porušení jazykového práva i stížnost podle § 7 jaz. zák. a § 96 jaz. nař., by po případě docílil správného rozhodnutí závazného pro soudy v dalším rozhodování případu, ale to neučinil.

Ani ve věci samé není dovolací rekurs opodstatněn. Jest sice správné, že obecným soudem žalované strany, jejímž sídlem je Praha, je pražský soud. Ale určuje-li se soudní příslušnost pro žalobu na akciovou společnost, již je žalovaná, podle zvláštního závodu, ježto se právní věc týká tohoto závodu (§ 87 j. n.), náleží spor vyřídití soudu na základě toho, že se jeho působnost vztahuje na okres, v němž jest sídlo onoho závodu (§ 18 (1) b) jaz. nař.). Spor je tu podle § 2 odst. (2) jaz. zák. a § 18 (1) b) jaz. nař. zmístěn příslušností podle vedlejšího závodu a soud tohoto závodu jest oprávněn za podmínek § 18 jaz. nař. přijímatí podání v jazyku menšinovém, jemuž strana k menšině patřící náleží (§ 18 (1) c) jaz. nař.). Rekursní soud rozhodl tedy správně, ježto důvodem příslušnosti prvního soudu byl vedlejší závod žalované v Moravské Ostravě (její filiálka) a soud v Moravské Ostravě je soudem, v jehož okresu obývá 20% německá menšina.

Čís. 11925.

Zamítl-li soud první stolice žalobu věcně, kdežto odvolací soud k žalobcovu odvolání žalobu pro zmatečnost odmítl, jest i žalovaný oprávněn k rekursu do usnesení odvolacího soudu.

(Rozh. ze dne 23. září 1932, R II 319/32.)

Procesní soud první stolice zamítl žalobu z věcných důvodů. Odvolací soud k žalobcovu odvolání zrušil napadený rozsudek i s předchozím řízením pro zmatečnost a odmítl žalobu.

Nejvyšší soud zrušil usnesení odvolacího soudu a uložil mu, by po případném dalším jednání znovu rozhodl. V otázce, o niž tu jde, uvedl v

důvodech:

Předeslati jest, že žalovaný jest ke stížnosti oprávněn, ač byla žaloba napadeným usnesením odmítnuta, neboť tím bylo jeho procesní postavení zhoršeno, ježto první soud žalobu zamítl věcně a útraty sporu žalovanému přisoudil, kdežto podle výroku odvolacího soudu by mohla býti žaloba znova podána.

Čís. 11926.

Zástavní právo, jehož nabytí vymáhající věřitel podle § 56 třetí odstavce c. ř. s. a § 78 ex. ř. složením jistoty na předmětu složeném pro nárok, k jehož zajištění mu byla povolena exekuce, přeměnilo se tím, že

se zajišťovací exekuce za trvání tohoto zástavního práva přemění v exekuci uhrazovací, v zástavní právo vykonatelné. Vymáhající věřitel může žádati o pokračování v exekuci zpeněžením, a, nejde-li o hotové peníze, nýbrž o vkladní knížku, žádati prostě o vydání této vkladní knížky.

(Rozh. ze dne 23. září 1932, R II 324/32.)

Usnesením ze dne 17. ledna 1932 byla na základě usnesení rekursního soudu povolena exekuce k zajištění útrat sporu pro rušenou držbu. Podle § 376 čís. 1 ex. ř. složili dlužníci vkladní knížku znějící na dlužný peníz k soudu a navrhli zrušení exekuce ve smyslu § 376 ex. ř., což soud první stolice usnesením ze dne 27. ledna 1932 povolil. Návrh vymáhajícího věřitele, by mu byla vydána vkladní knížka, složená dlužníky k soudu, soud první stolice zamítl. Důvody: Vymáhající věřitel může dojíti uspokojení jen tím způsobem, že, jakmile exekuční titul nabude právní moci, peníze složené k soudu zabaví a dá si přikázati k vybrání. Rekursní soud vyhověl návrhu vymáhajícího věřitele a změnil napadené usnesení v ten rozum, že jest vkladní knížku vydati vymáhajícímu věřiteli. Důvody: Exekučním titulem jest rozhodnutí rekursního soudu ve věci rušené držby. Usnesení to nepodléhá oprávněnému prostředku a ze spisů vysvitá, že pariční lhůta ku placení útrat skončila dne 26. ledna 1932. Pohledávka vymáhajícího věřitele stala se tudíž dne 27. ledna 1932 vykonatelnou a mohl proto vymáhající věřitel dne 27. ledna 1932 bez dalšího navrhnouti, by mu byla vydána vkladní knížka složená k zajištění jeho pohledávky. Dlužníci složili peníze k soudu, by nebyla provedena zajišťovací exekuce na movitosti. To se mohlo státi jen proto, že peníze (vkladní knížka) složené k soudu poskytovaly vymáhajícímu věřiteli potřebnou jistotu. Tomu jest tak jen, má-li vymáhající věřitel po pravomoci exekučního titulu nárok na vydání složených peněz. Názor prvního soudu, že by vymáhající věřitel musel nejdříve nabytí exekučního zástavního práva na složených penězích a teprve pak že by se mohl domáhati jich vydání, není případný, ježto vymáhající věřitel nabyl zástavního práva k složeným penězům již tím, že je dlužník složil k soudu k zajištění vymáhajícího věřitele. Kromě toho bylo by nebezpečí, že by jiný věřitel mohl rekurenta předejítí při nabytí zástavního práva, čímž by byl zcela zmařen účel povolené zajišťovací exekuce.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Sám dovolací rekurs uznává, že vymáhající věřitel nabyl podle § 56 třetí odstavec c. ř. s. a § 78 ex. ř. složením jistoty zástavní právo k předmětu složenému pro nárok, k jehož zajištění mu byla povolena exekuce, ale přezírá, že se tato zajišťovací exekuce za trvání tohoto zástavního práva přeměnila v exekuci uhrazovací (srovnej sb. n. s. čís. 7127) a že se tím přeměnilo i toto zástavní právo v zástavní právo vykonatelné. Mohl tedy vymáhající věřitel žádati o pokračování v exekuci zpeněže-

ním a jelikož v tomto případě nejde sice o hotové peníze, nýbrž o vkladní knížku, na niž byl uložen peníz rovnající se výši vykonatelné pohledávky, žádati prostě o vydání této vkladní knížky, jakž učinil (tak také Neumann: Exekutionsordnung, II. svazek, 1929, str. 1158).

Čís. 11927.

Není závady, by (rekursní) soud nevyločil zabavené předměty z exekuce podle § 251 čís. 5 ex. ř., ač povinný navrhoval vyloučení z důvodu § 251 čís. 6 ex. ř. a teprve v rekursu změnil důvod na § 251 čís. 5 ex. ř.

Obchodním podnikem je podnik, u něhož předmětem obchodování jsou věci. Živnost, jejímž předmětem speněžení jsou osobní odborné znalosti a vědomosti majitele živnosti, je povoláním duševním ve smyslu § 251 čís. 5 ex. ř.

Pokud podnik povinného, provozujícího komisionářství se smíšeným zbožím ve velkém, jest duševním zaměstnáním ve smyslu § 251 čís. 5 ex. ř.

(Rozh. ze dne 24. září 1932, R I 632/32.)

Návrh dlužníka, komisionáře, by byly z exekuce vyloučeny tři psací stroje a tři bílé skříně a by exekuce ohledně nich byla zrušena, s o u d p r v é s t o l i c e zamítl. D ů v o d y: Vyloučení zabavených předmětů z exekuce ve smyslu § 251 čís. 6 ex. ř. mohou se domáhati řemeslníci a maloživnostníci, dále ruční a tovární dělníci a vůbec ti, kdož si opatřují výdělek ruční prací, a to jen potud, pokud předměty ty potřebují k osobnímu dalšímu výkonu výdělečné činnosti. Povinná strana ve vylučovacím návrhu sama uvádí, že má zastoupení a komisionářství cizozemských firem, a z jejího vylíčení obchodní činnosti vyplývá, že skutečně jde o provoz ve velkém. Tomu nasvědčuje i to, že povinná strana používá tří psacích stolů a tří velkých registraturních skříní. Vymáhající strana ve svém vyjádření uvádí, že povinná strana používá ve svém podniku více úřednických pracovních sil a že v přítomné době má jich k pojištění přihlášeno osm. Je tedy zřejmo, že v souzeném případě nejde o osobu, která by se důvodně mohla dovolávat ustanovení § 251 ex. ř. Že by provedením exekuce schopnost k výdělku povinné strany nebo existence vůbec byla ohrožena je vyloučeno, jak k tomu poukazuje ve svém vyjádření vymáhající strana. R e k u r s n í s o u d exekuci zrušil. D ů v o d y: Stěžovatel napadá rozhodnutí prvního soudce jednak proto, že neslyšel před rozhodnutím dlužníka a že neprovedl žádné důkazy o tom, že dnes jest nemyslitelná jakákoli kancelářská práce bez registratury a bez psacích strojů, a tyto věci jsou z exekuce vyňaty jako nutné při povolání koncesovaného realitního agenta a tedy i při komisionářství, které dlužník provozuje. Soud rekursní uznal za nutné řízení doplniti a má za zjištěno, že jde o podnik většího rozsahu, při kterém jest všech vylučovaných věcí, tří psacích strojů a tří skříní (registratury) skutečně nutně zapotřebí. Rozhodnutí prvního soudce bylo by správné, kdyby šlo jen o případ § 251 čís. 6 ex. ř., neboť tu jde skutečně o větší podnik. Ale jest uvážiti, že přichází v úvahu i ustanovení § 251 čís. 5 ř.